

ПОДЕ ЧЕКАЄ ВАШОЇ ПІСНІ

Червоними прапорами завітчалася площа, вулиці весняного міста. А ще завітчалася березневим першоранком у ніжних дівочих руках степівчанок та їх посмішкою, од якої свіжий багаторічний ранок засвітився ще одним сонцем — сонцем радості.

Разом з квітами цю ранкову радість вони пронесли поміж людей і прийшли з нею спочатку до тих, хто заради їхньої долі, заради їх посмішки грудьми прийняв розпечених свинцевих джмелів у роки війни. Тим, хто загинув за світлий весняний день Вітчизни, юні степівчанки принесли не тільки радість і квіти, вони принесли священну клятву берегти і викохувати рідну землю. Бо ж квітучою, тільки росами чистими заросленою та хлібом заколюваною хотів її бачити Невідомий солдат...

Урочистим зібранням на площі Кірова, походом та покладанням вінків до пам'ятників В. І. Леніну, Невідомому солдату, загинлим визволителям Кіровограда розпочався вчора другий обласний зліт дівчат-механізаторів, на який прибули учні Бобринецького, Голованівського, Новгородківського професійно-технічних училищ механізації сільського господарства, молоді дівчата-механізатори, хлібороби-ветерани. Великим гомоном сповнився зал обласної філармонії, коли заповнили його святкові жінки і дівчата.

З доповіддю про патріотичний рух жінок-механізаторів області виступив перший секретар обкому ЛКСМУ М. Д. Сиротюк.

В обговоренні доповіді виступили трактористка колгоспу імені Леніна Олександрійського району Н. Залевська, учениця Голованівського профтехучилища М. Оспа, трактористка колгоспу «Комінтерн» Бобринецького району Н. М. Тарасенко, голова колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, Герой Соціалістичної праці Л. Я. Шліфер, трактористка колгоспу «Родина» Маловісиківського району, делегат XV з'їзду ВЛКСМ Є. Сидоренко, Герой Радянського Союзу А. Ф. Худякова, трактористка колгоспу ім. Богдана Хмельницького Ульяновського району Н. Кришталь, інженер-полковник у відставці О. С. Петренко, трактористка колгоспу «Шлях до комунізму» Добровеличківського району О. Бербека, начальник конструкторського бюро відділу головного механіка Харківського тракторного заводу І. М. Сторожук, секретар ЦК ЛКСМУ О. С. Капто, секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська.

В обговореному питанні зліт прийняв резолюцію. Зліт надіслав вітальні листи на адреси ЦК КПРС та ЦК КП України.

В роботі зльоту взяли участь члени бюро обкому КП України І. П. Валавський, П. С. Кошевський, Л. Г. Кравченко, С. З. Сергієнко, М. П. Суркін, завідувач оргвідділом М. Т. Кондратенко, редактор газети «Кіровоградська правда» М. Г. Бондаренко, завідувач відділом сільського господарства Ф. П. Дзявух, заступник завідувачого відділом пропаганди обкому партії І. П. Оліфіренко.

На зльоті були присутні гості і представники союзних, республіканських, обласних газет і журналів, радіо і телебачення.

Докладний звіт про роботу другого обласного зльоту дівчат-механізаторів читайте в наступному номері.

Вчора їх можна було бачити серед учасниць обласного зльоту дівчат-механізаторів. На фото (зліва направо): Н. М. ТАРАСЕНКО з колгоспу «Комінтерн» Бобринецького району, яка ось уже 23 роки водить сталевий коня; трактористка колгоспу імені Богдана Хмельницького Ульяновського району Надія КРИШТАЛЬ; учениця Бобринецького професійно-технічного училища механізації сільського господарства Валентина КУЦЕНКО, яка приїхала на навчання з колгоспу «Шлях до комунізму» Новоархангельського району. Фото В. КОВПАКА.

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання VIII. № 39 (739). П'ЯТНИЦЯ, 31 БЕРЕЗНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

КОВИНИ ВЕЗУЧЕ МІСТО

На Олександрійському електро-механічному заводі в той день

давали зарплату. До профгрупорга інструментального цеху Раїси Гордєєвої підійшов начальник цеху:
— Залишилось два потерпаніх білетів. Візьмателі?
— Чоловік уже кілька придбав.
— Так ви ж везучі. Дякуюсь, на цей раз «Залороща» візьмає.
Раїса посмінулася і поклатла на стіл 30 копійок.
І ось тираж. Борис Гордєєв попрямував до осередної каси. Пе-

ревіря свої квитки. Нічого. Дістає той, Раїно... Ще раз звіряє номер, серію. Так, помилки не було. На цей раз молода «сім'я Гордєєвих» виграла «Москвича».
— Везе ж тобі в шахтарському місті, — поздоровили Бориса його товариші з будівельного управління механізованих робіт тресту «Кіровоградуглобуд».
Машиніст екскаватора рвзводять руками:
— Дійсно, три роки живу в

Олександрії і весь час щось виграв. Спочатку — 15 карбованців. Потім — електробритва «Харків», а це автомашини... Минулого візторка Гордєєв одержав у кіровоградському магазині «Автомобіль» новенького «Москвича». А в неділю Борис, Раїса і їх п'ятирічна Оленка зроблять у своєму домашньому таксі першу прогулянку по «везучому» місті.
Л. ОЛЕКСІЄНКО.

ПЛЕНУМ ВЦРПС

У Москві закінчив роботу XII Пленум ВЦРПС.

Пленум розглянув питання:
— про завдання профспілкових організацій по підготовці до переведення робітників і службовців підприємств, установ і організацій на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями;
— про поліпшення медичного обслуговування трудящих на підприємствах промисловості, будівництва і транспорту;
— про скликання чергового, XIV з'їзду профспілок СРСР.

З доповіддю в першому питанні виступив кандидат у члени Політбю-

ро ЦК КПРС, голова ВЦРПС В. В. Гришин.

Пленум ВЦРПС прийняв постанову, в якій визначені конкретні завдання профспілкових організацій по підготовці до переведення робітників і службовців підприємств, установ та організацій на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями.

Пленум закликав профспілкові організації, всіх робітників, інженерів, техніків і службовців у відповідь на піклування партії та уряду про благо трудящих, ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя Великого Жовтня, на-

полегливо боротися за успішне виконання завдань п'ятирічки, добиватись високої продуктивності праці, як головної умови перемоги нового суспільного ладу.

Доповідачем по другому питанню був міністр охорони здоров'я СРСР Б. В. Петровський.

Пленум закликав медичних працівників, профспілкові і господарські організації множити зусилля по перетворенню в життя завдань, поставлених XXIII з'їздом КПРС у галузі дальшого поліпшення медичного обслуговування, забезпечення здорових умов праці, побуту і відпочинку радянських людей.

Пленум прийняв постанову: скликати черговий XIV з'їзд профспілок СРСР 11 грудня 1967 року.

(ТАРС).

НА ЮВІЛЕЙНУ ПОЛІЦЮ — ЮНИМ ЧИТАЧАМ

П'ятдесятма мовами видаються в Радянському Союзі книги для дітей. В ювілейному році їх буде випущено 2800 назв загальним тиражем понад двісті мільйонів примірників.

Про це повідомили 28 березня на прес-конференції у Комітеті по пресі при Раді Міністрів СРСР керівники найбільших видавництв країни, що випускають літературу для юних читачів. Прес-конференція була приурочена до щорічного «Тижня дитячої книги», який тепер проходить.

Значне місце у видавничих планах, повідомляє кореспондент ТАРС,

відведено книгам про Леніна і Жовтневую революцію. Названо було, зокрема, книгу «Наш Ленін» Бориса Пөлєво-го, оформлену народним художником СРСР Миколою Жуковим. Серед книг про науку, призначених для старших школярів, — енциклопедичне видання «Великий дім людства». Це том популярних нарисів про Всесвіт. Передбачається випустити серію таких нарисів.

На прес-конференції виступили директор видавництва «Детская литература» К. Піскунов, видавництво «Малыш» — І. Боронєцький та інші.

ПЕРЕМОГА ДЕМОКРАТИЧНИХ СИЛ

Районний суд Салппоро виправдав двох японських селян — братів Нодзакі, які обвинувачувались у «порушенні закону про сили самооборони».

Влітку 1962 року брати Нодзакі, обурені частими маневрами японських військових частин у безпосередній близькості від їх угідь, перерізали лінію зв'язку.

Проти них було порушено судове переслідування. Демократичні сили виступили на захист Нодзакі. Адже дії селян мали законний характер, оскільки так звані «сили самооборони» створені на порушення конституції країни.

НАЗУСТРІЧ ВЕЛИКІЙ ДАТІ

Політбюро ЦК Партії трудящих В'єтнаму прийняло рішення про те, щоб партія, армія і населення ДРВ відзначили 50-річчя Жовтневої революції відповідно до величезного значення цієї славної історичної дати.

ЦК ПТВ разом з ЦК Вітчизняного фронту В'єтнаму утворюють організаційний комітет по святкуванню в ДРВ роковин Жовтневої революції.

УСПІХ «ПОХОДІВ ЗА МИР»

У більш як 580 містах і селах ФРН останнім часом відбулися мітинги, форуми і демонстрації, присвячені

«походам за мир». В них взяли участь понад 150 тисяч чоловік.

Промовці, що виступали на зборах і мітингах, вимагали від уряду відмови від політики, яка перешкоджає укладенню договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Вони гостро засудили агресію США у В'єтнамі.

ЗЛИВИ В ІНДІЇ

Бурі і грозові дощі з градом протягом тижня лютували в Північній Індії, а тепер обрушились на центральні райони країни.

Завдано великої шкоди посівам і садам, загинуло 2500 голів худоби, є людські жертви. У Західній Бенгалії циклон залишив без притулку 30 тисяч жителів.

НА КОНГРЕСІ МСС

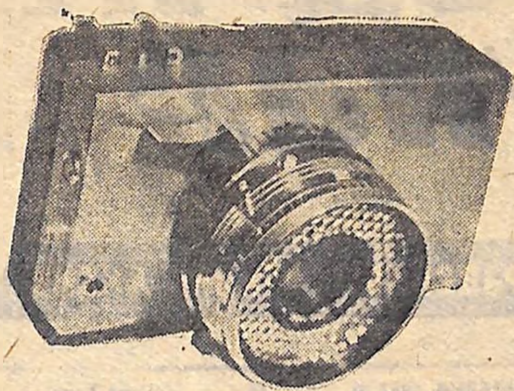
На IX конгресі Міжнародного союзу студентів, який проходить в Улан-Баторі, почалась дискусія в питанні про становище у В'єтнамі на звітну доповідь виконкому МСС. З великою увагою було вислухано виступ керівника радянської делегації, секретаря ЦК ВЛКСМ М. Журавльової.

На конгресі виступили також представники студентів Уганди, Кенії, Румунії, Югославії, Ефіопії, Тунісу, Бразилії, Монголії, Танзанії, Кіпру і Федерації африканських студентів, які навчаються в Європі.

(ТАРС).

„ЧЕРВОНА ЕСТАФЕТА“

ФОТОКОНКУРС

Редакція газети «Молодий комунар» з 1 квітня по 1 жовтня ц. р. оголошує конкурс на кращий фототвір, присвячений 50-річчю Великого Жовтня. В ньому можуть взяти участь фотокореспонденти газет, любителі, члени учнівських фотографічних клубів.

Знімки мають відобразити багатогранне життя комсомольців і молоді Кіровоградщини, зміни, що сталися за часів Радянської влади. Юний піонер і молода трактористка, артист і доярка, студент і гірник — хай про всіх розповідають фототвори.

Учасники конкурсу можуть надсилати знімки перших комсомольців, учасників громадянської і Великої Вітчизняної воєн, знімки, що розповідають про мужність, самовідданість старшого покоління.

Переможці фотоконкурсу будуть нагороджені грошовими преміями та пам'ятними подарунками.

Перша премія — 50 крб.

Дві других премії — 30 крб.

Три третіх премії — 25 крб.

Напередодні свята 50-річчя Жовтня буде влаштована виставка кращих фотографій конкурсу «Червона естафета».

Фотознімки надсилати на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар», «Червона естафета».

В ПЕРШЕ я почув прізвище Анатолія в райкомі комсомолу. Секретар перелічував активістів і чи не найпершим назвав Нешкребу.

— Активний хлопець, завжди на пленумах виступав, — закінчив характеристику Валентин Крецул.

З його слів, організація, якою керує Нешкреба, — одна з кращих в районі. Розмовляю з комсомольцями «Сільгосптехніки», знайомлюся з Анатолієм. Сподівався почути про цікаві справи молоді, про похід за економію матеріалів і запчастин, довідатись про задуми секретаря, його плани.

Пригадав Анатолій, як вони — працівники районного об'єднання «Сільгосптехніка» — вирішили побудувати спортивний майданчик. Взятись завзято. Але комсомольцям сказали, що місце вибране невдало. І вони залишили роботу. Заспокоїлись. Секретар не зібрав комітетчиків, щоб прикинути, як вийти з такого становища. Він сам ламав голову над цим питанням. Проте виходу не знайшов. І вирішив компенсувати це організацією комсомольсько-молодіжного «вогника». Щоправда, думку про «вогник» підказала токар Алла Корнілова:

Анатолій погодився. Провести «вогник» — непогано. Він спочатку й узявся. Говорив з хлопцями. Та далі розмов справа не пішла. «Вогник» не спалахнує в «Сільгосптехніці», а молоді не говорили про те, що її хвилювало.

А можливо, саме на цьому «вогнику» комсомольці згадали б, наразі, про все те добре, яке так і вмерло в зародку. І, замислившись,

знайшли б причину невдач, закинули б Нешкребі, чому він про все турбується сам.

Згадали б і про художню самодіяльність. Про неї вже говорили на останніх комсомольських зборах. Анатолій тоді погоджувався: «Треба, звичайно, треба створити. Бо ж скільки можна так жити!» І Анатолій знову таки сам узявся за розв'язання цього питання.

„А Я САМ, А Я САМ...“

го руки доходять. А от давай подумаємо, чи варто це робити самому? Адже в тебе є комітетчики. А де твої перші помічники — активісти, яких за два роки свого секретарювання ти мав виховати?

— Марія Крилюк, вона у нас за культмасову роботу відповідає, — спромігся назвати ім'я активіста комсорг.

— А скільки добрих справ на її рахунку? — питаю.

— Здається, чотири рази ходили в кіно, — невпевнено веде Анатолій.

— А хіба більше немає активних комсомольців?

— Є. Токар Володимир Сергієнко.

— Що ж він зробив?

— Норми перевиконує.

ОЦЕ І ВСЕ. Оце з такою міркою підходить до активіста Анатолій Нешкреба. Перевиконує норми — значить, живи собі спокійненько, ніхто тебе не турбуватиме всьлякими там дорученнями. Секретар за тебе все зробить.

А, можливо, ти помиляєся, Анатолію, в своїх комсомольцях? Можливо, Володи-

мир прагне до більшої? От згадаймо Аллу Корнілову. Вона запропонувала організувати «вогник». Адже дієчине теж перевиконує норми, і їй, як бачиш, цього стало замало. Значить, тут є над чим подумати...

В райкомі комсомолу я знову запитую, скільки активістів відкрили за останній час. Валентин Крецул надовго замислюється, по-

тім ривється в пухлих папках. Нарешті пригадує:

— Пиндик Віктор з колгоспу «Дружба»...

А я вже думаю про те, як складеться комсомольська доля нового активіста. Чи зуміє він знайти себе в нелегкій, але почесній комсомольській роботі...

Ю. СТАСЮК, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Новоукраїнський район.

Астрахань, вулиця Ульянових

Є в Астрахані будинок, на стіні якого меморіальна дошка говорить: «Тут жила сім'я Ульянових: дід Володимира Ілліча — Микола Васильович, дядько — Василь Миколайович, батько — Ілля Миколайович».

Відомо, що, заповнюючи анкету під час перепису населення в 1922 році, Ленін на запитання про діда відповів: «Не знаю». Та ось в архіві знайдено «ревізський реєстр» — перепис домоволодіння за 1835 рік, до якого, як записано в ньому, «Микола Ульянов руку приклав». Микола Васильович повідомляє про себе і, зокрема, пише, що має дітей: синів — Василя, Іллію і дочок — Марію та Федосію. Інший документ свідчить, що Микола Васильович прийшов в Астрахань у 1808 році з Новопавловського селища, сам він родом із селян. Запис у наступному реєстрі

Після смерті Миколи Васильовича годувальником сім'ї став його старший син Василь, який служив солляним об'їзджиком, а потім став солляним прикажником у великих рибпромишловців. Василь відіграв велику роль у житті батька Леніна — Іллі Миколайовича.

Сестра Леніна Анна Іллінічна писала про свого батька: «Освітою своєю він зобов'язаний старшому братові, Василеві Миколайовичу, якому довелося відкласти палкі мрії про навчання і піти на службу, щоб утримувати сім'ю. Але він постарався дати братові те, чого йому не вдалося досягти самому, утримував його в гімназії, а потім підтримував в Казанському університеті, поки Ілля Миколайович, який з дитинства звик до праці, не почав утримувати себе сам уроками. З великою вдячністю згадував завжди Ілля Миколайович про брата, що цілком замінив йому батька, і дітям говорив, як він зобов'язаний братові».

З великими труднощами вдалося Василеві Миколайовичу влаштувати молодшого брата в Першу астраханську чоловічу гімназію. Закінчив він її в липні 1850 року. І першим за весь час існування гімназії (з 1806 року) одержав срібну медаль.

Потім почались турботи про влаштування Іллі Миколайовича в Казанський університет. Допоміг директор Астраханського училища А. П. Арістов. Він звернувся до помічника попечителя Казанського навчального округу, великого російського математика М. І. Лобачевського з проханням зарахувати Ульянова до Казанського університету на казанний рахунок, підкреслював, що «великі нестатки рідного його брата, який його виховує, закривають цьому обдарованому хлопчикові шлях до дальшої освіти. Він зовсім бідний і сирота».

Лист допоміг. Ілля Ульянов став студентом Казанського університету.

Сам Володимир Ілліч в Астрахані ніколи не був. Але його брат Олександр і сестра Анна разом з матір'ю Марією Олександрівною приїздили побачитися з бабусею, дядьком і тітками в 1869 році.

Олександр КРАВЕЦЬ.

(АПН).

По Ровенському проспекту, що в обласному центрі, комплексна бригада з тресту «Кіровоградпромбуд», яку очолює Василь Каменний, веде монтаж вже третього крупнопанельного вісімдесятиквартирного житлового будинку.

На фото (зліва направо): ланковий Микола ДОБРИДЕНЬ та члени ланки Василь ВЕГЕРО, Владислав ШЕВЧЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

Комсомольськ, червень 1967-го

Комсомольську-на-Амурі, який став символом освоєння необжитих країв силами молоді, минає цього літа 35 років. Центральний Комітет ВЛКСМ постановив на честь ювілею міста комсомольської слави провести в середині червня зліт молодих передовиків праці.

На березі Амуру, там, де в незабутньому 1932-му висідався перший загін мужніх покорителів тайги, герої тридцятих років зустрінуться з гвардійцями сьогоднішніх всесоюзних ударних комсомольських будов. На святі будуть представлені Братськ і Дивногорськ, Мирний і Рудний — уся сім'я міст юності, яка веде свій родовід від Комсомольська-на-Амурі.

Учасники зльоту разом з юнаками й дівчатами Хабаровського краю проведуть фестиваль мистецтва, зроблять поїздку в найайські села на молодіжні свята дружи народів СРСР.

БОРИ були посправжньому принциповими. Особисті симпатії ролі не грали.

— Хіба ти комсомолка? — обурено кидає Надя Муха загоновій вожатій Валентині Андросовій.

Голос її зривається від хвилювання.

— Тобі довірили завіт півонірів, а ти навіть призвищ їхніх не назвеш без шпаргалки. А вчишся як? Нам соромно перед півонірами за тебе!

Валентина «пече раків», але заперечити подрузі не може.

Не встигла закінчити Надя, як скоплюється юнак.

— А як ми боремось з двійочниками? — збуджено дзвенить його голос. — Кому невідомо, що Колісник і Царенко прогулюють уроки? А хто ж, як не ми, повинні примусити їх змінити поведінку?

Секретар шкільного комі-

ло випадку, щоб вони не провели вожату додому, не попросили наступного дня обов'язково навідатись до них.

А коли постало питання, кому довірити керівництво шкільним комітетом, кілька хлопців і дівчат, не змовляючись, назвали прізвище Лариси.

Дівчина розгубилася: не чекала від товаришів такої довіри, та й досвіду обмаль.

Незабаром довелося показати свої організаторські здібності: проходив обласний комсомольський недільник по збору металевого брухту. Не гаючись, секретар збирає комітет, розбиває територію міста на дільниці, а півонірську дружину — на оперативні загони. На чолі кожного з них ставить командира-комсомольця.

І ось лише сонце піднялося з-за обр'ю, як весняне повітря сповнилося перек-

ВЕСЕЛИЙ КАЗКАР

Простирадла
Повтікали,
Ковдра — з ними за поріг,
І подушка,
Мов скакушка,
Мов та жаба-скрекотушка,
Пострибала, хоч без ніг.

Автор цих рядків — веселий казкар і чародій, письменник Корній Іванович Чуковський, якому сьогодні сповнилося 85 літ. Його «Муха Цокотуха», «Лікар Айболить», «Мийдодір» в дитячі роки водили кожного із нас у казковий світ, населений веселими, добрими і сміливими людьми і звірятами.

Діти — вдячні читачі. В одному з листів, який одержав письменник, вони пишуть: «Ваші книги ми дуже любимо. Шлемо привіт і бажаємо до ста літ рости Вам без старості. А якщо зможете, живіть більше, ми Вам допоможемо». І це дійсно так. Чуковський так і говорить: «На старість, як і в молодості, краший мій відпочинок — спілкування з дітьми від 2 до 12 років. Без цього моє життя для мене не цікаве; в ньому я бачу джерело душевного здоров'я і щастя».

Літературознавець, автор багатьох наукових праць, доктор філологічних наук К. І. Чуковський знаходить для дітей щире і добре слово. Любіма праця і любов до дітей осіняють срібну старість доброго казкаря з країни дитинства.

ОСОБИСТО ВІДПОВІДАЛЬНА

Звітно-вибірні збори шкільної комсомолі

ликом півонірських і комсомольських пісень.

— Хлопці, допоможіть! — кричить Микола Косяк, витягуючи з-під снігу карданний вал автомобіля. Йому туртом кинулися на поміч. А школярі Гончаров і Білоус знайшли пом'яті кузов самоскида і теж кличуть на допомогу. В різних кінцях Долинської вже повиростили купи брухту, а «трофеї» все прибувають і прибувають.

Лариса задоволена: здається, перший іспит складено.

Розмовляю з нею про плани на майбутнє.

— Я розумію, — гово-

тату В. Криворучко опускає голову: так, багато ще не враховано.

Обговорення роботи комітету наближалось до кінця, коли руку підвела невеличка на зріст, з короткими кісками дівчина.

Дівчата і хлопці здивовано притихли: що скаже вона, ця сором'язлива Лариса Головна, яка лише рік, як прибула до школи?

— Нецікаво ми живемо, товариші, — тихо почала вона. — На вечори комсомольців треба «агитувати». Деякі навіть кінця зборів дочекатися не можуть — така нудьга. І справді, хіба не набридло: «Про навчання і успішність», «Підсумки чверті і завдання на наступну».

Лариса пропонує тематику майбутніх зборів. Чому б нам не планувати, наприклад, такі питання: «Жити, відповідаючи за все» або «Характер твого товариша».

Комсомольці глянули на подругу вже з іншого боку. Пригадали їм зимові заморозки, коли дівчина мужньо несла свою шкільну метеослужбу. Пригадалось їй те, як вона, не шкодуючи часу, допомогла однокласницям Ніні Гриценко, Любі Бриніній, Людмилі Старо-войтенко у навчання. Тепер дівчата встигають, а Лариса готує їх до вступу в комсомол. Згадали, що ніколи не бачили Ларису на самоті, а завжди з малюками. То вона допомагає півонірам випустити газету, то просто на перерві розповідає цікаву історію. І не бу-

рять вона, — що зараз, як ніколи, я особисто відповідальна за кожного учня нашої школи, тому що люди на комуністичного завтра ходять сьогодні в шкільній формі. Головним в своїй роботі я вважаю те, щоб комітет, за загальними заходами, не упустив жодного учня.

В. ШАРІЙ,
«Молодого спецкор комунара».
м. Долинська, школа № 3.

Тобі, друже, сімпадцять, а може, й двадцять п'ять. Після напруженого трудового дня ти приходиш до клубу, щоб відпочити, повеселитися. А чи завжди це вдається? А чи не западо часто ти забиваєш «козла» і попросту вбиваєш свій час, нудьгуєш і все парікаєш на завідувачого клубом, що, мовляв, нічого кращого він придумати не може?

Трапляється й таке, правда ж? Про це свідчить і редакційна пошта. «Ми працюємо на фермі, любимо свою нелегку роботу, а приїде вечір, відпочити піде. У клубі лише телевізор можна подивитися. Танці і то бувають дуже і дуже рідко...»

Це лист з села Свердловікове, Новоархангельського району. На жаль, він не одинокий.

Прикро, коли у клубі з усіх закутків виглядає нудьга, приправлена тютюновим димом і стукотом кісточок доміно. Та чи за це до речі звальювати вини лише на старших товаришів, на завідувачого клубом? А чи не винні ми самі — хлопці та дівчата? Адже молоді у клубі — не гість, а господар. Звідси впливають права та

ГОСПОДАРЧИ ГІСТЬ?

За листами читачів

пишуть комсомольці з третьої бригади колгоспу імені 40-річчя Жовтня Вільшанського району: «Дуже добре підготувалися до фестивалю учасники хорového та драматичного гуртків. Та соромно було їхати нам в райцентр, бо машину нам дали дуже брудну».

Є в цьому листі й такі рядки: «У другій бригаді побудували красивий двоповерховий клуб, а от у нас ніяк не відремонтують старий. Коли дош, то в нашому клубі повно води, оскільки тече дах. Від наших просьб керівники колгоспу відмахуються: клуб тепер сільський і нехай за цього сільрада дбає».

Думається, що керівники господарства переглянуть свої позиції. Багато можуть зробити і самі молоді трудівники, організувавши недільник по ремонту клубу.

Молодь у клубі — не гість, а господар.

В ОСНОВУ цієї історії покладені достовірні факти. Йшов 1945 рік, квітень. Батарея «катюш» молодшого сержанта Володимира Найдюнова підтримувала вогнем наступаючі частини Радянської Армії в районі Шведт-Гарц-Пенкун. Настримний наступальний порив радянських військ марно намагалися стримати пошарпані гітлерівські дивізії. В одній із них «доводивав» командир гарматної обслуги, унтер-офіцер Гюнтер Хагеман.

1967 рік, січень, село Вартін в Німецькій Демократичній Республіці. Там, де більше двох десятків років тому вирувало полум'я війни, біля прикордонної річки Одер, яка розділяє Польщу і НДР, підноситься червоно-цегляного кольору будинок школи. Кожен, хто приходить в кабінет її директора Гюнтера Хагемана — в роки війни унтер-офіцера фашистського вермахту — мимоволі зупиняє свій погляд на гвардійському значкові Радянської Армії, який лежить на відомому місці письмового столу.

ЩО РОЗПОВІВ ГВАРДІЙСЬКИЙ ЗНАЧОК

Війна для унтер-офіцера Гюнтера Хагемана закінчилась в районі Шверіна: він здався в полон. В полоні він пробув тиждень. Але за цей час Гюнтер багато дечого зрозумів. Головним було те, що повернувшись на батьківщину, він відчув у собі бажання до кінця зрозуміти причини катастрофи, в яку вкинули його фашисти. Йому, тоді ще молодому робітникові, спочатку дивно було бачити, як солдати й офіцери в гімнастерках захисного кольору, солдати, в яких він, Хагеман, ще недавно повинен був стріляти, допомагали його співвітчизникам відбудовувати міста, зруйновані війною, організовували постачання населення продуктами, турбувались про голодних німецьких дітей.

На початку 1946 року в місті Еберсвальді були створені курси по підготовці вчителів. І ось перед членами приймальної комісії стоїть невисокого росту людина.

З успіхом закінчивши курси, Гюнтер Хагеман всього себе віддає улюбленій роботі. В 1961 році його призначають директором початкової сільської школи у Вартіні.

День 8 травня 1965 року ніколи не зітреться з пам'яті Гюнтера Хагемана. Разом з своїми учнями він приїхав в цей день у Гарц на урочисті збори, присвячені 20-й роковині звільнення Німеччини від фашизму. На трибуні — підполковник Радянської Армії. Він розповідає про те, що був у числі тих радянських солдатів, які у квітневі дні сорок п'ятого з батареями «катюш» звільняли Гарц, Пенкун... Прізвисьце цього підполковника Найдюнов.

Гарц, Пенкун... У пам'яті Хагемана ожили події тих днів: залпи «катюш», відступ, полон... Непереборне бажання поділитись спогадами привело Гюнтера Хагемана на трибуну. Його слова були звернені до радянських солдатів, які не тільки принесли німецькому народові визволення від фашистської тиранії, але допомогли й допомагають будувати нове життя.

На цих зборах і познайомились Володимир Найдюнов, колишній командир батареї гвардійських мінометів, і Гюнтер Хагеман, колишній вермахтовський унтер-офіцер, а тепер директор школи в соціалістичній Німеччині.

Через декілька днів в гості до учнів Вартінської школи приїхав гвардії підполковник Найдюнов. В шкільному залі, де відбулася ця зустріч, не було жодного вільного місця. З якою увагою слухали діти і дорослі села Вартіна розповідь двох уже немолодих людей зовсім різних доль: підполковника Радянської Армії, який 22 роки тому прийшов у ці місця як воїн-визволитель, і німецького вчителя, колишнього солдата гітлерівської армії, а нині вчителя, який рішуче і назавжди порвав з старим і ввійшов в новий світ Нової Німеччини.

Коли підполковник Найдюнов закінчив свою розповідь, він вручив директорів Хагеману на пам'ять школі значок гвардійця Радянської Армії, як символ можливості і безприкладної доблесті воїнів армії-визволительки, як символ міцнішої з дня на день радянсько-німецької дружби.

Ігор МАСЛОВ.
(ТАРС).

Ахмед АБАШИЛОВ

А ПОМНИШЬ ЛИ ТЫ?

Я помню,
А помнишь ли ты,
Как в паводок шли через речку вдвоем,
Под теплым, шумливым весенним дождем?
Я помню,
А помнишь ли ты,
Как бегали вместе в дорожной пыли,
А после, усталые, к дому брели?
Я помню,
А помнишь ли ты,
Как в классе писал я несмелой рукой
Записки, записки — одну за другой?
Я помню,
А помнишь ли ты,

Как пахло смолою под старой сосной,
Куда ты пришла на свиданье со мной?
Я помню,
А помнишь ли ты,
Как в жизни впервые цветы я дарил,
Стихами впервые с тобой говорил?
Я помню,
А помнишь ли ты,
Как мы над рекою бродили с тобой,
Гадаю, что станется с нашей судьбой?
Я помню,
А помнишь ли ты,
Как нам расставаться настала пора?
Мне кажется, это случилось вчера...
Пути оборвавшейся первой любви,
Слова и надежды мои и твои
Я помню,
А помнишь ли ты?

Перевел з аварского Ю. Хазанов.

